

Nové národní obrození **kolonie nemůže mít svojí zahraniční politiku.**

Za nejlepší považujeme tzv. třetí cestu. Tedy domluvit se na neutralitě se skupinou zemí na půdorysu Rakousko-Uherska, smluvně garantovanou Ruskem, USA a v budoucnu jistě i Čínou (pro budoucnost to bude zřejmě nutné). Rozhodně nesouhlasíme s tím, aby se Česká republika stala součástí Nové Evropy (islamizované). Nesouhlasíme s tím, abychom i nadále podléhali Německu a aby zde byly kromě německých montoven, proti nimž je třeba bojovat s cílem přejít na pro nás vhodnější ekonomický model a na větší ekonomické výnosy z práce našich lidí, ještě i montovny čínské. Z toho se musíme vymanit. Je to pro nás životně důležité! Je nezbytné urychleně vypracovat státní strategii ekonomické bezpečnosti naší země.

Zahraněční politika suverénního státu představuje velmi účinný nástroj obrany národních zájmů. Základní národní zájmy jsou tři – demokracie, prosperita, stabilita, což zdánlivě současná podoba české zahraniční politiky splňuje, především kvůli integraci České republiky do EU a NATO. Bohužel, při kritickém rozboru dospějeme k závěru, že každý z výše uvedených národních zájmů se nenaplnuje buď vůbec, nebo jen částečně, přičemž vinu za to nesou právě ony nadnárodní celky, jejichž součástí jsme se stali.

Rozvoji české demokracie stále více brání její prohlubující se deficit uvnitř Evropské unie, kde můžeme zaznamenat přesun rozhodovacích pravomocí na nikým nevolené orgány a postupující erozi suverenity členských států. Ty se zvolna stávají protektoráty až koloniemi nejsilnější země – Německa, jehož váha po Brexitu neúměrně vzrostla.

Stabilitu a bezpečnost České republiky v současné době nejvíce ohrožuje sebevražedná zahraniční politika EU, která na jedné straně ignoruje anticivilizační rizika vyplývající z nelegální migrace a extremistických ideologií, na druhé straně vyostřuje konflikty s velkými východními sousedy Unie – Ruskou federací a Tureckem. NATO má dnes hodně daleko do úspěšné obranné aliance, kterou bylo v minulosti. Závažná je její neochota angažovat se v boji proti anticivilizačním hrozbám spojených s migrací a pokračující studená válka s Ruskem a Čínou.

Česká republika nemá armádu, jen expediční sbor bojující občas za cizí zájmy a nemá ani hranice. K tomu, aby se stala „plnohodnotnou“ kolonií už chybí jen přítomnost cizí armády na našem území, která by dohlížela na nespolehlivé obyvatelstvo. Žádná kolonie nikdy neměla samostatnou zahraniční politiku. Tu totiž potřebuje, až když se začne emancipovat. Pak naopak kvůli exportu našich výrobků pragmatická a vyvážená zahraniční politika začne hrát klíčovou roli v rozvoji české ekonomiky. Druhým závažným úkolem bude užší regionální spolupráce se zeměmi Visegrádské čtyřky a Balkánu. V nebezpečném světě přecházejícím od dosavadní monopolarity k multipolaritě budeme muset najít své nové místo a své nové spojení.

Kolonie nemůže mít svou zahraniční politiku

Každý seriózní odhad příštích osudů našeho státu se musí opírat o kritickou analýzu současného stavu naší vlasti. Predikce budoucího vývoje by měla vycházet z našeho minulého chování jako pospolitosti žijící na daném území.

Existuje několik důvodů, proč nelze Českou republiku považovat za nezávislý stát. Za 24 let samostatné existence totiž ztratila většinu atributů státní suverenity. Nemáme skutečnou armádu, jen expediční sbor využívaný pro zájmy jiných zemí, které ani nemusejí být našimi spojenci. Nemáme hranice, kterých jsme se dobrovolně vzdali. Současná migrační krize ukázala, jsme za to nezískali slibovanou protihodnotu – střeženou vnější hranici Evropské unie.

O tom, že jsme v ekonomickém smyslu zaostalým protektorátem Západu, především Německa, mluví už i oficiální vládní analýzy. Odliv výnosů převyšuje dvakrát příliv investic. V klíčových oborech jako vodárenství a energetika dokonce čtyřikrát. Za dobu existence ČR objem aktiv v rukou zahraničních vlastníků vzrostl sedmkrát. Příznačné je, že zahrnuje tu nejvýnosnější část ekonomiky. Některá odvětví přešla do zahraničních rukou jenom proto, aby mohla být zlikvidována – například český obranný průmysl.

Musíme začít mluvit otevřeně o našem současném podřízeném postavení a zabránit dalšímu prohlubování naší koloniální závislosti. Začneme znovu budovat svůj stát a vrátit ho jeho občanům. Znamená to podniknout velmi nepopulární kroky a zvrátit privatizaci vody, energie a přírodních zdrojů, abychom nebyli vydíratelní. Nesmíme se bát narušit sociální smír a vést boj za zvýšení mezd. Prvním předpokladem pro tuto zásadní změnu politického kurzu představuje odstranění stávajících politických elit.

Například Německo nám dluhuje na reparacích na 360 miliard předválečných korun, tj. asi více než 3 biliony dnešních korun. Z této sumy nám dosud zaplatila necelých půl procenta. Je nutné vyžadovat zaplacení těchto reparací.

Naším prvním krokem musí být ekonomická emancipace. To znamená postupně se zbavit dosavadního postavení levné evropské montovny a zdroje laciné pracovní síly, energií a surovin. Jako stát závislý na exportu svých výrobků musíme hledat a najít nové trhy, které nám pomohou změnit dosavadní strukturu průmyslové výroby ve prospěch technologických celků s vyšší přidanou hodnotou. Dále je nezbytná centrálně řízená ekonomika a zcela rovnocenné typy vlastnictví výrobních prostředků - tedy státní, veřejno - právní, družstevní a soukromé.

Současná situace v Evropě nasvědčuje tomu, že jsme se po dvou stoletích znovu dostali do situace, kdy řešíme základní otázky naší národní existence. Na nás dnes leží rozhodnutí, jakou cestou se vydá naše společnost a stát – zda se staneme součástí vymírající evropské civilizace, která dobrovolně podlehne populačnímu a náboženskému tlaku svých jižních sousedů a zdvořile během tří generací vymřeme, nebo se vydáme svoji vyzkoušenou cestou, a všem navzdory přežijeme, zachováme svůj jazyk i kulturu.

Podporujeme Společenství slovanských zemí.